Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA JEVGENIJA TANČEVA [*EVGENI TANCHEV*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 15. jūlijā [1]

Lieta C-725/19

IO
pret
Impuls Leasing România IFN SA

(*Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti* (Bukarestes 2. apgabala pirmās instances tiesa, Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 93/13/EEK – Negodīgi noteikumi patērētāju līgumos – 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts – Efektivitātes princips – Piespiedu izpildes procedūra – Valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiesai, kurā tiek skatīti iebildumi pret piespiedu izpildi, ir liegts izvērtēt, vai līgumā nav ietverti negodīgi noteikumi – Atsevišķas prasības esamība

I. Ievads

1. Šis *Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti* (Bukarestes 2. apgabala pirmās instances tiesa, Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvu 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos [2]. Tas ir iesniegts saistībā ar piespiedu izpildes procedūru, kas veikta, pamatojoties uz līzinga līgumu, kam ir izpildu dokumenta statuss.

2. Galvenais strīda priekšmets šajā lietā būtībā ir šāds – vai Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru valsts tiesai, izskatot lietu, kurā patērētājs apstrīd piespiedu izpildi, ir liegts pēc savas ierosmes (*ex officio*) vai pēc patērētāja lūguma izvērtēt, vai līguma noteikumi nav negodīgi, jo saskaņā ar valsts tiesībām patērētājam ir iespēja ierosināt atsevišķu tiesvedību, kurā var izvērtēt līgumu, lai noteiktu, vai tajā ir iekļauti negodīgi noteikumi.

3. Šo lietu Tiesa izskata līdztekus četrām citām lietām (C-600/19, C-693/19, C-831/19 un C-869/19), kurās šodien tiek sniegti mani secinājumi. Minētās lietas tiek skatītas, pamatojoties uz Spānijas un Itālijas lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, un arī skar līdzīgus un iespējami jutīgus jautājumus par to, ciktāl valsts tiesai ir pienākums izvērtēt līguma noteikumu negodīgo raksturu saskaņā ar Tiesas judikatūru, kurā ir interpretēta Direktīva 93/13 un tās saikne ar valsts procesuālajām sistēmām.

[1] Oriģinālvaloda – angļu.

[2] OV 1993, L 95, 29. lpp.

4. Tādējādi šī lieta sniedz Tiesai iespēju pilnveidot judikatūru par negodīgu noteikumu saskaņā ar Direktīvu 93/13 pārbaudi tiesā attiecībā uz paātrinātām procedūrām, kuras kreditori izmanto, lai piedzītu patērētāju parādus dalībvalstīs.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

5. Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis nosaka, ka negodīgi noteikumi, kas izmantoti pārdevēja vai piegādātāja ar patērētāju noslēgtā līgumā, atbilstoši savas valsts tiesību aktiem nav saistoši patērētājam un ka līgums ar tādiem pašiem noteikumiem turpina pusēm būt saistošs, ja tas var pastāvēt bez negodīgajiem noteikumiem."

6. Direktīvas 93/13 7. panta 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis nodrošina, ka patērētāju un konkurentu interesēs pastāv adekvāti un efektīvi līdzekļi, lai novērstu negodīgu noteikumu ilgstošu izmantošanu pārdevēju vai piegādātāju ar patērētājiem noslēgtos līgumos."

B. Rumānijas tiesības

7. Direktīva 93/13 Rumānijas tiesībās tika transponēta ar 2000. gada 6. novembra *Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori* (Likums Nr. 193/2000 par negodīgiem noteikumiem līgumos, kas noslēgti starp pārdevējiem vai piegādātājiem un patērētājiem; 2000. gada 10. novembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 560), redakcijā ar grozījumiem (turpmāk tekstā – "Likums Nr. 193/2000").

8. *Codul de procedură civilă* (turpmāk tekstā – "Civilprocesa kodekss"), redakcijā, kāda pašlaik ir spēkā pēc grozījumiem, kas tajā izdarīti ar Likumu Nr. 310/2018 [3], 713. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja piespiedu izpildi veic, pamatojoties uz izpildu dokumentu, kas nav tiesas nolēmums, iebildumus var pamatot ar faktiskiem vai tiesiskiem apstākļiem, kas attiecas uz izpildu dokumentā minētajām tiesībām pēc būtības, vienīgi tad, ja attiecībā uz šo izpildu dokumentu likumā nav paredzēts procesuālais tiesiskās aizsardzības līdzeklis tā atcelšanai, tostarp tiesvedība saskaņā ar vispārējām tiesībām."

9. Pirms grozījumu izdarīšanas ar Likumu Nr. 310/2018 Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punktā bija noteikts:

"Ja piespiedu izpildi veic, pamatojoties uz izpildu dokumentu, kas nav tiesas nolēmums, iebildumus var pamatot ar faktiskiem vai tiesiskiem apstākļiem, kas attiecas uz izpildu

[3] *Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor normative act* (Likums Nr. 310/2018, ar kuru groza un papildina Likumu Nr. 134/2010 par Civilprocesa kodeksu un citus normatīvos aktus; 2018. gada 18. decembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 1074; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 310/2018"), kas stājās spēkā 2018. gada 21. decembrī.

dokumentā minētajām tiesībām pēc būtības, vienīgi tad, ja attiecībā uz šo izpildu dokumentu likumā nav paredzēts konkrēts procesuālais tiesiskās aizsardzības līdzeklis tā atcelšanai."

III. Fakti, tiesvedība un prejudiciālais jautājums

10. Saskaņā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu 2008. gada 20. augustā *Impuls Leasing România IFN SA* (turpmāk tekstā – "*Impuls Leasing*") kā finansētāja un IO, rīkojoties patērētāja un lietotāja statusā, noslēdza līzinga līgumu par mehāniskā transportlīdzekļa lietošanu uz 48 mēnešiem.

11. Pēc tam IO nespēja izpildīt līgumā noteiktās maksājumu saistības. 2010. gada 19. martā IO nodeva transportlīdzekli atpakaļ *Impuls Leasing*. 2010. gada 29. jūnijā *Impuls Leasing* pārdeva šo transportlīdzekli trešai personai par 5294,12 EUR.

12. 2010. gada 15. oktobrī *Impuls Leasing* iesniedza tiesu izpildītājam lūgumu veikt piespiedu izpildi pret IO, pamatojoties uz līgumu. Kad tika atgūta summa 5168,28 Rumānijas leju (RON) apmērā (aptuveni 1200 EUR), 2016. gada 16. novembrī šī piespiedu izpildes procedūra acīmredzami tika izbeigta, pamatojoties uz to, ka IO vairs nav bijis apķīlājamu līdzekļu.

13. 2019. gada 26. martā *Impuls Leasing* uz līguma pamata iesniedza citam tiesu izpildītājam vēl vienu lūgumu veikt piespiedu izpildi pret IO, lūdzot piedzīt pārējos prasījumus, kas tai iespējami pienākas, 137 502,84 RON (aptuveni 29 000 EUR) apmērā.

14. Ar 2019. gada 12. aprīļa rīkojumu *Judecătoria Sectorului 2 București* (Bukarestes 2. apgabala pirmās instances tiesa) apstiprināja piespiedu izpildes lūgumu šīs summas apmērā, kurai pieskaitītas piespiedu izpildes izmaksas.

15. Ar 2019. gada 8. maija rīkojumu tiesu izpildītājs noteica piespiedu izpildes izmaksas. Tajā pašā dienā tiesu izpildītājs veica piespiedu izpildes pasākumus, kas tika paziņoti IO.

16. 2019. gada 24. maijā IO iesniedza *Judecătoria Sectorului 2 București* (Bukarestes 2. apgabala pirmās instances tiesa) iebildumus pret piespiedu izpildi, lūdzot atcelt minētajā tiesvedībā veiktos piespiedu izpildes pasākumus un atjaunot stāvokli, kāds tas bija pirms līguma piespiedu izpildes.

17. Iesniedzējtiesa norāda, ka līgumā, uz kuru pamatojoties tika sāktas piespiedu izpildes procedūras pret IO, bija daži noteikumi, kurus saskaņā ar Likumu Nr. 193/2000, ar ko Rumānijas tiesībās tika transponēta Direktīva 93/13, varētu uzskatīt par negodīgiem. Šajā saistībā iesniedzējtiesa atzīmē, ka saskaņā ar līguma 10.9.1. klauzulu gadījumā, ja lietotājs kavē jebkādas naudas summas samaksu, finansētājs ir tiesīgs piemērot kavējuma procentus 0,35 % apmērā no atlikušās parāda summas par katru kavējuma dienu, uz ko pamatojoties *Impuls Leasing* pieprasa samaksāt 116 723,72 RON (aptuveni 25 000 EUR), lai arī līguma kopējā summa bija 9232,07 EUR. Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka līguma 13. klauzula reglamentē to, kādā apmērā finansētājs drīkst pieprasīt zaudējumu atlīdzināšanu gadījumā, ja lietotājs nepilda līgumsaistības, un, pamatojoties uz šo klauzulu, *Impuls Leasing* lūdz kompensēt tostarp kapitāla iztrūkumu 25 155,43 RON (aptuveni 5300 EUR) un nenomaksātos rēķinus par summu 13 453,96 RON (aptuveni 2800 EUR).

18. Iesniedzējtiesa paskaidro, ka pirms grozījumu veikšanas ar Likumu Nr. 310/2018 Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punktā bija noteikts, ka valsts tiesa var izvērtēt, vai līguma noteikumi saistībā ar iebildumiem pret piespiedu izpildi nav negodīgi, jo attiecībā uz līzinga līgumiem nav bijis

konkrētu procesuālu tiesiskās aizsardzības līdzekļu to atcelšanai šīs tiesību normas nozīmē. Savukārt saskaņā ar pašreiz spēkā esošo Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punkta redakciju, kurā grozījumi veikti ar minēto likumu un kurš ir piemērojams pamatlietā, tas tā ir tikai gadījumā, ja tā atcelšanai nav pieejami procesuālie tiesiskās aizsardzības līdzekļi, tostarp tiesvedība saskaņā ar vispārējām tiesībām. Iesniedzējtiesa uzskata – tā kā patērētājs, ievērojot Likumu Nr. 193/2000, var sākt šāda veida tiesvedību saskaņā ar vispārējām tiesībām, kurā šādus līgumus var izvērtēt, lai noteiktu, vai tie nesatur negodīgus noteikumus, tas nozīmē, ka valsts tiesa iebildumu pret piespiedu izpildi kontekstā vairs nevar izskatīt līguma noteikumu negodīgo raksturu.

19. Iesniedzējtiesa norāda – ņemot vērā Tiesas judikatūru, valsts piespiedu izpildes mehānismiem saskaņā ar efektivitātes principu ir jāatbilst nosacījumam, ka tie nedrīkst padarīt faktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu patērētājiem Savienības tiesībās piešķirto tiesību īstenošanu, un šīs tiesības var efektīvi aizsargāt vienīgi tad, ja valsts procesuālā sistēma ļauj *ex officio* pārbaudīt līguma noteikumu iespējamo negodīgumu arī piespiedu izpildes procedūras kontekstā. Iesniedzējtiesai tāpēc ir šaubas, vai ar Likumu Nr. 310/2018 grozītā Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punkts atbilst Direktīvai 93/13, ņemot vērā, ka patērētājiem ir jāsāk tiesvedība saskaņā ar vispārējām tiesībām un tiem nav iespējas izmantot ar šo direktīvu tiem piešķirtās tiesības, izvirzot iebildumus pret piespiedu izpildi.

20. Šādos apstākļos *Judecătoria Sectorului 2 București* (Bukarestes 2. apgabala pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai, ņemot vērā efektivitātes principu, Direktīva 93/13/EEK ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā spēkā esošais Rumānijas tiesiskais regulējums par iebildumu pret piespiedu izpildi pieņemamības nosacījumiem – Rumānijas Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punkts ar grozījumiem, kas izdarīti ar Likumu Nr. 310/2018 –, kas iebildumu pret piespiedu izpildi procedūrā nepieļauj iespēju pēc patērētāja lūguma vai tiesai pēc savas ierosmes pārbaudīt, vai līzinga līguma, kas ir izpildu dokuments, noteikumi ir negodīgi, tādēļ, ka ir paredzēta tiesvedība saskaņā ar vispārējām tiesībām, kuras ietvaros var tikt pārbaudīta negodīgu noteikumu šīs direktīvas izpratnē esamība līgumos, kas ir noslēgti starp "patērētāju" un "pārdevēju vai piegādātāju"?"

21. Rakstveida apsvērumus Tiesai iesniedza *Impuls Leasing* un Komisija. Šie lietas dalībnieki, kā arī IO un Rumānijas valdība piedalījās tiesas sēdē, kas notika 2021. gada 27. aprīlī.

IV. Lietas dalībnieku apsvērumu kopsavilkums

22. IO ieskatā, piespiedu izpildes procedūra ir paātrināta, bezstrīdus procedūra, kurā tiesa lemj par piespiedu izpildes apstiprināšanu septiņu dienu laikā no prasījuma iesniegšanas dienas, izdodot rīkojumu aiz slēgtām durvīm un neuzklausot lietas dalībniekus. IO uzsver, ka rīkojumu par piespiedu izpildes apstiprināšanu var apstrīdēt tikai ar iebildumu pret šo piespiedu izpildi.

23. *Impuls Leasing* norāda, ka jautājums ir nepieņemams, jo tas attiecas uz valsts procesuālo tiesību interpretāciju un – pakārtoti – ar Likumu Nr. 310/2018 grozītā Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punkts nav pretrunā Direktīvai 93/13. Tā uzskata, ka lietas dalībnieku iespēja sākt tiesvedību saskaņā ar vispārējām tiesībām neierobežo to procesuālās tiesības un, ņemot vērā

Tiesas judikatūru, valsts tiesām ir tiesības *ex officio* izvērtēt, vai līguma noteikumi nav negodīgi, ievērojot Direktīvu 93/13, tostarp piespiedu izpildes procedūras kontekstā, un tādējādi patērētājiem ir garantēta efektīva aizsardzība.

24. Rumānijas valdība apgalvo, ka attiecīgais valsts tiesiskais regulējums nav pretrunā Direktīvai 93/13. Tā paskaidro, ka piespiedu izpildes procedūras tiek veiktas, pamatojoties uz tiesas nolēmumu vai piespiedu izpildes instrumentu, tostarp tādiem līzinga līgumiem kā šajā lietā aplūkojamais līgums [4]. Lai ierosinātu piespiedu izpildes procedūru, kreditors iesniedz lūgumu kompetentajam tiesu izpildītājam un šis tiesu izpildītājs lūdz tiesu izdot rīkojumu par piespiedu izpildes apstiprināšanu. Tiesa ātri lemj par šo rīkojumu bezstrīdus procedūrā, neizsaucot lietas dalībniekus. Šajā kontekstā tiesa pārbauda, vai ir izpildīti noteikti formāli nosacījumi, un tā nevar noraidīt piespiedu izpildi, pamatojoties uz to, ka instruments satur negodīgus noteikumus.

25. Rumānijas valdība norāda, ka parādnieks, iebilstot pret piespiedu izpildi, var lūgt atcelt rīkojumu par piespiedu izpildes apstiprināšanu 15 dienu laikā. Tā kā šim rīkojumam nav *res judicata* spēka, to var apstrīdēt tādējādi, ka parādnieks iesniedz iebildumus, un, tā kā nevar atsaukties uz līguma noteikumu negodīgumu, tostarp 15 dienu laikā, nav strīda arī par laika ierobežojumu. Ar Likumu Nr. 310/2018 grozītā Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punktā ir noteikts, ka patērētājs, būdams parādnieka statusā, iebildumā pret piespiedu izpildi nevar atsaukties uz negodīgiem līguma noteikumiem, jo var sākt tiesvedību saskaņā ar vispārējām tiesībām, kas ir atsevišķa, neatņemama tiesvedība, kurā tiesa var pārbaudīt negodīgus noteikumus. Šajā tiesvedībā patērētājs var lūgt apturēt piespiedu izpildi, un tas ir elements, ko Tiesa nav izvērtējusi 2019. gada 6. novembra rīkojumā *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital* [5]. Tā apgalvo, ka to var rīkot paātrināti, ja ir pierādīta steidzamība, ja nosacījumi, saskaņā ar kuriem ir panākta piespiedu izpildes apturēšana šajā tiesvedībā, ir tādi paši, kādi tie būtu, ja piespiedu izpilde tiktu apturēta, pamatojoties uz iebildumiem pret piespiedu izpildi, un ja galvojuma maksājums šajā tiesvedībā ir veikts tādā pašā veidā, kādā to veic, iesniedzot iebildumus pret piespiedu izpildi.

26. Komisija norāda, ka attiecīgais valsts tiesiskais regulējums ir pretrunā Direktīvai 93/13. Tā uzskata, ka ar Likumu Nr. 310/2018 grozītā Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punkts rada būtisku risku, ka patērētāji nesaņems Direktīvā 93/13 garantēto aizsardzību. Lai arī tiesvedībai saskaņā ar vispārējām tiesībām nav laika ierobežojuma, šāda tiesvedība neietekmē piespiedu izpildes procedūru, kuru tādējādi var veikt, pirms tiesa nav šajā tiesvedībā nospriedusi atcelt negodīgos noteikumus, un, lai arī pastāv iespēja, ka patērētājs šādā tiesvedībā lūdz apturēt piespiedu izpildi, Civilprocesa kodeksa 719. panta 2. punktā paredzētā prasība samaksāt nodrošinājumu, kas tiek aprēķināts, pamatojoties uz prasījuma priekšmeta vērtību, var radīt patērētājam augstas izmaksas un atturēt viņu no šādas tiesvedības sākšanas. Kā Komisija apgalvoja tiesas sēdē, šajā lietā ir runa par sliktāku situāciju nekā lietā *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital* [6], kurā tika taisīts 2019. gada 6. novembra rīkojums, jo valsts tiesai nepastāv iespēja jebkurā piespiedu izpildes procedūras posmā izvērtēt līguma noteikumu negodīgumu un patērētājs ir spiests sākt atsevišķu tiesvedību, un tas ir pretrunā Tiesas judikatūrā noteiktajām prasībām.

[4] Rumānijas valdība norāda, ka saskaņā ar nesenajām leģislatīvajām reformām, kas nav piemērojamas *ratione temporis* pamatlietā, līzinga līgumiem, kuros lietotājs ir patērētājs, vairs nav piespiedu izpildes rakstura.

[5] C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950.

[6] C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950.

V. Analīze

27. Ar prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam, lasot tos saistībā ar efektivitātes principu, ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiesai saistībā ar tiesvedību, kurā patērētājs apstrīd piespiedu izpildi, ir liegts pēc savas ierosmes vai pēc patērētāja lūguma izvērtēt, vai līzinga līgumā, kas ir izpildu dokuments, ir ietverti negodīgi noteikumi, tā iemesla dēļ, ka patērētājs var uzsākt atsevišķu tiesvedību, kurā var izvērtēt līgumu, lai noteiktu, vai tajā ir iekļauti negodīgi līguma noteikumi.

28. Kā redzams no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, šis jautājums izriet no procesuālās kārtības, kas Rumānijas tiesībās ir noteikta attiecībā uz piespiedu izpildes procedūrām, saskaņā ar kuru pēc Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punkta grozīšanas ar Likumu Nr. 310/2018 (skat. šo secinājumu 8. un 9. punktu) tiesa, kurā tiek skatīts iebildums pret piespiedu izpildi, vairs nevar izvērtēt līguma noteikumu negodīgumu, jo pastāv atsevišķa tiesvedība, kas jāsāk patērētājam un kas ļauj pārbaudīt tiesā negodīgus noteikumus saistībā ar Direktīvu 93/13.

29. Lai atbildētu uz šajā lietā izvirzīto jautājumu, vispirms izskatīšu *Impuls Leasing* sniegtos argumentus saistībā ar minētā jautājuma pieņemamību (A iedaļa). Pēc tam izvērtēšu Tiesas judikatūru attiecībā uz negodīgu noteikumu *ex officio* pārbaudi valsts tiesā saskaņā ar Direktīvu 93/13 (B iedaļa) un šajā judikatūrā izstrādāto principu piemērošanu šīs lietas apstākļiem (C iedaļa).

30. Pamatojoties uz šo analīzi, esmu nonācis pie secinājuma, ka šajā lietā uzdotais prejudiciālais jautājums ir pieņemams un ka tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir šajā lietā, neatbilst Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam, lasot tos saistībā ar efektivitātes principu.

A. Par pieņemamību

31. Saskaņā ar *Impuls Leasing* izvirzītajiem argumentiem šajā lietā uzdotais prejudiciālais jautājums esot nepieņemams, jo tas attiecoties uz valsts tiesību aktu interpretāciju.

32. Manuprāt, šie argumenti būtu jānoraida.

33. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā noteiktās procedūras ietvaros, kuras pamatā ir funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības. Tādējādi, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj[7].

34. Šajā lietā, tā kā jautājums attiecas uz Direktīvas 93/13 interpretāciju, lemt par to ir Tiesas kompetencē.

35. Tāpēc es uzskatu, ka šajā lietā uzdotais jautājums ir pieņemams.

[7] Skat. spriedumu, 2021. gada 29. aprīlis, *Rzecznik Praw Obywatelskich* (C-19/20, EU:C:2021:341, 64. punkts).

B. Atbilstošā Tiesas judikatūra par negodīgu noteikumu pārbaudi, ko valsts tiesas veic pēc savas ierosmes

36. Saskaņā ar Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktu dalībvalstīm tiek prasīts noteikt, ka negodīgi noteikumi, kas izmantoti patērētāju līgumos, nav saistoši patērētājam [8]. Šīs direktīvas 7. panta 1. punktā, lasot to kopā ar tās divdesmit ceturto apsvērumu, dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt adekvātus un efektīvus līdzekļus, lai novērstu negodīgu noteikumu ilgstošu izmantošanu patērētāju līgumos [9]. Lai gan šie noteikumi ir radījuši plašu judikatūras kopumu, izklāstīšu tos no šīs judikatūras izrietošos piemērojamos principus attiecībā uz valsts tiesas pienākumu pārskatīt *ex officio* līguma noteikumu negodīgo raksturu, kuri visvairāk iederas manis veiktajā šīs lietas analīzē.

1. Par valsts tiesas pienākuma veikt pārbaudi pēc savas ierosmes esamību

37. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar Direktīvu 93/13 ieviestā aizsardzības sistēma ir balstīta uz ideju, ka patērētājs salīdzinājumā ar pārdevēju vai piegādātāju ir nelabvēlīgākā situācijā attiecībā uz iespēju risināt sarunas par darījuma noslēgšanu un tā rīcībā ir mazāks informācijas daudzums, un tas nozīmē, ka patērētājs piekrīt pārdevēja vai piegādātāja iepriekš izstrādātajiem noteikumiem bez iespējas īstenot savu ietekmi uz to saturu [10]. Lai nodrošinātu Direktīvā 93/13 iecerēto aizsardzību, nevienlīdzīgo situāciju starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju var izlīdzināt tikai ar pozitīvu to personu iejaukšanos, kas pašas nav līgumslēdzējas [11].

38. Tādējādi, ņemot vērā to sabiedrības interešu raksturu un nozīmi, uz kurām ir balstīta patērētājiem ar Direktīvu 93/13 piešķirtā aizsardzība, valsts tiesai, ja tās rīcībā ir šajā ziņā vajadzīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ir pienākums pēc savas ierosmes izvērtēt līguma noteikuma negodīgumu un tādējādi panākt līdzsvaru starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju [12]. Faktiski šis pienākums ir līdzeklis, kā sasniegt Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktā noteikto rezultātu, proti, novērst to, ka patērētājam ir saistošs negodīgs noteikums, un veicināt šīs direktīvas 7. panta 1. punktā minētā mērķa sasniegšanu, ciktāl šādai izskatīšanai var būt atturoša ietekme, kas palīdz izbeigt negodīgu noteikumu izmantošanu patērētāju līgumos [13].

2. Par valsts tiesas pienākuma veikt pārbaudi pēc savas ierosmes apjomu

39. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Direktīvā 93/13 dalībvalstīm ir noteikts pienākums paredzēt mehānismu, kas nodrošinātu, ka var tikt pārbaudīti visi līguma noteikumi, par kuriem nav notikusi atsevišķa apspriešanās, lai novērtētu to iespējamo negodīgumu [14]. Tiesa ir arī uzsvērusi,

8 Skat. spriedumu, 2021. gada 27. janvāris, *Dexia Nederland* (C-229/19 un C-289/19, EU:C:2021:68, 57. punkts). Skat. arī Direktīvas 93/13 divdesmit pirmo apsvērumu. Kā ir atzinusi Tiesa, Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkts ir imperatīva norma, kas vērsta uz to, lai formālo līdzsvaru, ko līgums nodibina starp līgumslēdzēju pušu tiesībām un pienākumiem, aizstātu ar reālu līdzsvaru, kas var atjaunot minēto pušu vienlīdzību. Skat. spriedumu, 2020. gada 11. marts, *Lintner* (C-511/17, EU:C:2020:188, 24. punkts).

9 Skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Raiffeisen Bank* un *BRD Groupe Societé Générale* (C-698/18 un C-699/18, EU:C:2020:537, 52. punkts).

10 Skat. spriedumus, 2000. gada 27. jūnijs, *Océano Grupo Editorial* un *Salvat Editores* (no C-240/98 līdz C-244/98, EU:C:2000:346, 25. punkts), un 2019. gada 26. marts, *Abanca Corporación Bancaria* un *Bankia* (C-70/17 un C-179/17, EU:C:2019:250, 49. punkts).

11 Skat. spriedumus, 2010. gada 9. novembris, *VB Pénzügyi Lízing* (C-137/08, EU:C:2010:659, 48. punkts), un 2020. gada 11. marts *Lintner* (C-511/17, EU:C:2020:188, 25. punkts).

12 Skat. spriedumus, 2009. gada 4. jūnijs, *Pannon GSM* (C-243/08, EU:C:2009:350, 31. un 32. punkts), un 2020. gada 4. jūnijs, *Kancelaria Medius* (C-495/19, EU:C:2020:431, 37. punkts).

13 Skat. spriedumu, 2015. gada 9. jūlijs, *Bucura* (C-348/14, nav publicēts, EU:C:2015:447, 42. punkts).

14 Skat. spriedumu, 2020. gada 3. marts, *Gómez del Moral Guasch* (C-125/18, EU:C:2020:138, 44. punkts).

ka tādu tiesvedību specifiskās īpatnības, kuras saskaņā ar valsts tiesībām notiek starp pārdevējiem vai piegādātājiem un patērētājiem, nevar būt faktors, kas var ietekmēt patērētājiem saskaņā ar Direktīvas 93/13 normām nodrošināto tiesisko aizsardzību [15].

40. Lai gan Tiesa jau vairākkārt, ievērojot Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta prasības, ir noteikusi, kādā veidā valsts tiesām ir jānodrošina patērētāju tiesību aizsardzība atbilstoši šai direktīvai, tomēr, ja Savienības tiesības nav saskaņotas, tiesību normas, kas reglamentē procedūras, kuras piemērojamas līguma noteikumu iespējami negodīgā rakstura pārbaudei, ietilpst dalībvalstu iekšējās tiesību sistēmās ar nosacījumu, ka tās nedrīkst būt mazāk labvēlīgas par noteikumiem, kas reglamentē valsts tiesībām pakļautas līdzīgas situācijas (līdzvērtības princips), un tās nedrīkst padarīt neiespējamu vai pārmērīgi grūtu patērētājiem Savienības tiesībās piešķirto tiesību īstenošanu (efektivitātes princips) [16].

41. Attiecībā uz efektivitātes principu Tiesa ir nospriedusi – katrs gadījums, kad rodas jautājums par to, vai valsts procesuālo tiesību norma nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina Savienības tiesību piemērošanu, ir jāizvērtē, ņemot vērā šīs tiesību normas vietu visā procedūrā, šīs procedūras norisi un tās īpatnības kopumā, kā arī vajadzības gadījumā ir jāņem vērā tādi valsts tiesu sistēmas pamatā esošie principi kā tiesību uz aizstāvību aizsardzība, tiesiskās drošības princips un procesa efektīva norise [17].

42. Turklāt Tiesa ir atzinusi – tas, ka patērētājs var atsaukties uz Direktīvā 93/13 garantēto aizsardzību tikai tad, ja ierosina tiesas procesu, pats par sevi nav uzskatāms par pretēju efektivitātes principam, jo šīs aizsardzības pamatā ir pieņēmums, ka viena no līguma pusēm vispirms vērsīsies valsts tiesās [18].Tomēr, ievērojot Direktīvas 93/13 7. panta 1. punktu un efektivitātes principu, atbilstošiem un efektīviem līdzekļiem negodīgu noteikumu izmantošanas ar patērētājiem noslēgtajos līgumos novēršanai ir jāietver noteikumi, kas ļauj nodrošināt patērētājiem efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, sniedzot tiem iespēju apstrīdēt tiesā strīdīgo līgumu, tostarp tā piespiedu izpildes posmā, un darīt to ar saprātīgiem procesuālajiem nosacījumiem, tādējādi neizvirzot to tiesību īstenošanai tādus nosacījumus, tostarp attiecībā uz termiņiem vai izmaksām, kas pārmērīgi apgrūtina vai padara praktiski neiespējamu ar Direktīvu 93/13 nodrošināto tiesību īstenošanu [19].

43. Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka patērētājam ar šo direktīvu piešķirto tiesību efektīva aizsardzība var tikt garantēta tikai ar nosacījumu, ka valsts procesuālā sistēma ļauj vai nu maksājuma rīkojuma procedūrā, vai maksājuma rīkojuma izpildes procedūrā pēc savas ierosmes veikt pārbaudi par attiecīgajā līgumā esošo noteikumu iespējamo negodīgumu [20]. Tādējādi gadījumā, ja valsts tiesa nav veikusi negodīgu noteikumu *ex officio* pārbaudi maksājuma rīkojuma piespiedu izpildes stadijā, uzskatāms, ka valsts tiesību akti var apdraudēt Direktīvā 93/13 iecerētās aizsardzības efektivitāti, ja tajos nav paredzēta šāda pārbaude rīkojuma izdošanas stadijā, vai gadījumā, ja pārbaude ir paredzēta vien tad, kad ir iesniegts iebildums pret jau izdotu rīkojumu, pastāv ievērojams risks, ka patērētāji neiesniegs prasītos iebildumus vai nu tāpēc, ka šim nolūkam paredzētais termiņš ir īss, vai tāpēc, ka tiesvedības izmaksas salīdzinājumā ar apstrīdētā parāda

[15] Skat. spriedumu, 2016. gada 21. aprīlis, *Radlinger* un *Radlingerová* (C-377/14, EU:C:2016:283, 50. punkts).

[16] Skat. spriedumu, 2019. gada 26. jūnijs, *Kuhar* (C-407/18, EU:C:2019:537, 45. un 46. punkts).

[17] Skat. spriedumu, 2021. gada 22. aprīlis, *PROFI CREDIT Slovakia* (C-485/19, EU:C:2021:313, 53. punkts).

[18] Skat. spriedumu, 2015. gada 1. oktobris, *ERSTE Bank Hungary* (C-32/14, EU:C:2015:637, 63. punkts).

[19] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 26. jūnijs, *Kuhar* (C-407/18, EU:C:2019:537, 57. punkts).

[20] Skat. spriedumu, 2018. gada 13. septembris, *Profi Credit Polska* (C-176/17, EU:C:2018:711, 44. punkts), un rīkojumu, 2019. gada 6. novembris, *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital* (C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950, 25. punkts).

summu viņus var atturēt no sevis aizstāvības, vai arī tāpēc, ka valsts tiesību aktos nav paredzēts pienākums viņiem paziņot visu informāciju, kas ir vajadzīga, lai viņi varētu noteikt savu tiesību apjomu [21]. Direktīva 93/13 tādējādi nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru tiek atļauts izdot maksājuma rīkojumu, patērētājam nevienā procedūras brīdī nesaņemot garantiju, ka tiesa pārbaudīs, vai noslēgtajā līgumā nav negodīgu noteikumu [22].

44. Turklāt Tiesa ir uzsvērusi, ka nozīmīgi ir arī pagaidu pasākumi, tostarp piespiedu izpildes procedūras apturēšana, ja šāds tiesiskās aizsardzības līdzeklis ir nepieciešams, lai nodrošinātu, ka ir pilnībā efektīvs galīgais nolēmums, ko pieņēmusi tiesa, kura izskata lietu pēc būtības un kurai ir kompetence pārbaudīt, vai līguma noteikumi, uz kuriem pamatojoties ir sākta piespiedu izpilde, nav negodīgi [23].

45. Piemēram, 2019. gada 26. jūnija spriedumā *Kuhar* [24] Tiesa nosprieda, ka Direktīva 93/13, skatot to saistībā ar efektivitātes principu, nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru tiesai hipotekārā prasījuma piespiedu izpildes procedūrā nav bijis iespējas pēc savas ierosmes vai patērētāja lūguma pārbaudīt līguma noteikumu negodīgo raksturu un uz tā pamata apturēt prasīto piespiedu izpildi. Proti, Tiesa konstatēja – lai patērētājs varētu lūgt apturēt piespiedu izpildi, ir jāizpilda ļoti strikti procesuālie nosacījumi un jāsamaksā galvojums pēc kreditora pieprasījuma, tādējādi šāda apturēšana praktiski bija neiespējama, jo, visticamāk, maksātnespējīgam parādniekam nav nepieciešamo finanšu resursu. Tiesa arī uzsvēra – tas, ka pārbaudi par negodīgiem noteikumiem var veikt tikai vēlākā posmā un attiecīgā gadījumā tiesa, kas izskata pēc būtības lietu, kuru ierosinājis patērētājs, ir acīmredzami nepietiekami, lai nodrošinātu patērētāju tiesību aizsardzības pilnīgu efektivitāti, kā to paredz Direktīva 93/13. Tā kā tiesai, kas izskata piespiedu izpildi, nav tiesību apturēt piespiedu izpildi, visticamāk, ieķīlātā īpašuma piedziņa tiks īstenota pirms tiesas sprieduma pasludināšanas pēc būtības skatītajā lietā, tādējādi patērētājs varētu saņemt aizsardzību vienīgi *a posteriori* finansiālas kompensācijas veidā, kas ir nepilnīga un nepietiekama un tādējādi nav ne pienācīgs, ne efektīvs līdzeklis, kas novērstu negodīgu noteikumu ilgstošu izmantošanu saskaņā ar Direktīvas 93/13 7. panta 1. punktu.

46. Būtu arī jāprecizē, ka 2019. gada 6. novembra rīkojums *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital* [25] attiecās uz piespiedu izpildes procedūru saskaņā ar Rumānijas tiesībām situācijā, kāda bija radusies pirms grozījumu izdarīšanas Civilprocesa kodeksa 713. panta 2. punktā ar Likumu Nr. 310/2018. Minētajā rīkojumā Tiesa nosprieda, ka Direktīvai 93/13 ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru ir noteikts 15 dienu termiņš, kurā patērētājs var, sniedzot iebildumu pret piespiedu izpildi, rosināt jautājumu par līguma noteikumu negodīgo raksturu, lai arī saskaņā ar valsts tiesībām patērētājam ir tiesības sākt atsevišķu tiesvedību, kurai nav nekāda laika ierobežojuma, bet kura neietekmē piespiedu izpildi. Tiesa uzsvēra – ja piespiedu izpildes procedūra tiek noslēgta, kamēr tiesa nav pasludinājusi

[21] Skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Danko* un *Danková* (C-448/17, EU:C:2018:745, 46. punkts un rezolutīvās daļas 2) punkts), un rīkojumu, 2019. gada 6. novembris, *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital* (C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950, 26. punkts). Šajā saistībā Tiesa ir uzskatījusi, ka lielie tiesāšanās izdevumi paši par sevi varētu atturēt patērētājus iesniegt iebildumus pret piespiedu izpildi vai celt prasību, lai īstenotu savas tiesības, pamatojoties uz Direktīvu 93/13. Skat. spriedumus, 2018. gada 13. septembris, *Profi Credit Polska* (C-176/17, EU:C:2018:711, 68. punkts), un 2020. gada 16. jūlijs, *Caixabank* un *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria* (C-224/19 un C-259/19, EU:C:2020:578, 98. un 99. punkts).

[22] Skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Danko* un *Danková* (C-448/17, EU:C:2018:745, 49. punkts), un rīkojumu, 2019. gada 6. novembris, *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital* (C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950, 28. punkts).

[23] Skat. spriedumu, 2015. gada 1. oktobris, *ERSTE Bank Hungary* (C-32/14, EU:C:2015:637, 44. un 45. punkts).

[24] C-407/18, EU:C:2019:537, it īpaši 60.–63. un 68. punkts.

[25] C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950, it īpaši 29.–34. punkts.

nolēmumu atsevišķā tiesvedībā, šāds nolēmums nodrošina patērētāju aizsardzību *a posteriori*, kas ir nepilnīga un nepietiekama, ņemot vērā Direktīvu 93/13, un tādējādi ir pretrunā mērķim, kas noteikts minētās direktīvas 7. panta 1. punktā.

47. Tādējādi no minētās judikatūras izriet, ka Direktīvā 93/13 netiek prasīts, lai dalībvalstis pieņem konkrētu procesuālās sistēmas modeli negodīgu noteikumu izskatīšanai tiesā, ja vien tās izpilda saistības saskaņā ar Savienības tiesībām, it īpaši līdzvērtības un efektivitātes principus, un tādējādi nodrošina, ka valsts tiesa veic pārbaudi saistībā ar līguma noteikumu negodīgo raksturu neatkarīgi no tiesvedības. Faktiski ir jānodrošina, ka *ex officio* pārbaudi veic vai nu pirmais tiesnesis tiesvedībā, vai otrais tiesnesis, vai nu skatot lietu par piespiedu izpildi, vai pēc būtības, ko var ierosināt patērētājs, ja vien nepastāv būtisks risks, ka patērētājs neies šo konkrēto procesuālo ceļu, tādējādi izslēdzot iespēju veikt negodīgu noteikumu pārbaudi tiesā saskaņā ar Direktīvu 93/13.

48. Šīs lietas apstākļi ir jāizvērtē, ņemot vērā šos Tiesas judikatūrā izstrādātos principus.

C. Tiesas judikatūrā izstrādāto principu piemērošana izskatāmās lietas apstākļiem

49. Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un Rumānijas valdības un Komisijas apsvērumiem, šajā lietā piespiedu izpildes procedūrai ir šādas iezīmes.

50. Pirmkārt, visi ir vienisprātis, ka piespiedu izpildes procedūrā valsts tiesa ne pēc savas ierosmes, ne pēc patērētāja lūguma nav pārbaudījusi līguma noteikumu iespējamo negodīgo raksturu. Kā norādījusi Rumānijas valdība, valsts tiesa, kas izdod rīkojumu, ar kuru apstiprina piespiedu izpildi, nedrīkst noraidīt piespiedu izpildi, ja līgumā, kas ir izpildu dokuments, ir negodīgi noteikumi. Turklāt saskaņā ar 713. panta 2. punktu Civilprocesa kodeksā, kurā grozījumi izdarīti ar Likumu Nr. 310/2018, saistībā ar tiesvedību, kurā patērētājs apstrīd piespiedu izpildi, valsts tiesa nevar pēc savas ierosmes vai pēc patērētāja lūguma pārbaudīt līguma noteikumu negodīgo raksturu.

51. Otrkārt, patērētājam ir jāsāk atsevišķa tiesvedība, kurai nav laika ierobežojuma, lai līgumu, kas ir izpildu dokuments, varētu pārbaudīt valsts tiesa, lai noteiktu, vai tajā nav ietverti negodīgi noteikumi.

52. Treškārt, piespiedu izpildi ir iespējams apturēt, ja patērētājs sāk atsevišķu tiesvedību.

53. Ceturtkārt, piespiedu izpilde netiek automātiski apturēta, līdz tiesa, kas skata lietu atsevišķā tiesvedībā, nepieņem galīgo nolēmumu. Saskaņā ar Komisijas apsvērumiem, kurus Rumānijas valdība neapstrīd, tādā tiesvedībā patērētājs var lūgt apturēt piespiedu izpildi, ja tiek izpildīti juridiskie nosacījumi, un it īpaši ir jāpierāda steidzamība, ja tiek lūgta apturēšana paātrinātā kārtībā, kā arī jāsamaksā galvojums, ko aprēķina, pamatojoties uz prasījuma priekšmeta vērtību.

54. Tā kā šajā lietā nav konstatējamas norādes, kas varētu likt šaubīties par atbilstību līdzvērtības principam, ir tikai jāpārbauda, vai aplūkotais valsts tiesiskais regulējums atbilst efektivitātes principam.

55. Vispirms būtu jānorāda, ka pastāv stingras norādes, pamatojoties uz Tiesas judikatūru, ka skatītais valsts tiesiskais regulējums ir pretrunā Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam, raugoties no efektivitātes principa skatpunkta.

56. Pirmām kārtām, būtu jānorāda, ka valsts tiesa ne pēc savas ierosmes, ne pēc patērētāja lūguma nevienā tiesvedības posmā nepārbauda, vai līgumā, kas ir izpildu dokuments, nav ietverti, iespējams, negodīgi noteikumi.

57. Otrām kārtām, šķiet, ir būtisks risks, ka attiecīgie patērētāji varētu atturēties no atsevišķas tiesvedības sākšanas un lūguma apturēt piespiedu izpildi iesniegšanas tiesvedības augsto izmaksu dēļ vai tāpēc, ka šie patērētāji nezina vai nenovērtē savu tiesību apmēru.

58. Šajā saistībā man šķiet, ka patērētājs varētu atturēties iesniegt lūgumu par piespiedu izpildes apturēšanu, ņemot vērā, ka ir jāmaksā galvojums, kas tiek aprēķināts, pamatojoties uz prasījuma priekšmeta vērtību. Var uzskatīt, ka šāda prasība padara praktiski neiespējamu šāda apturēšanas pasākuma piemērošanu, jo, visticamāk, patērētājam, kas ir maksātnespējīgs parādnieks, nav finanšu resursu, kas vajadzīgi prasītā nodrošinājuma sniegšanai. Šādas prasības rezultātā, jo lielāka ir prasījuma summa, ko lūdz kreditors, pamatojoties, iespējams, uz negodīgiem noteikumiem, kā redzams šajā lietā, kurā prasījumu summa ir ievērojami lielāka nekā līguma kopējā vērtība, kā to norādījusi iesniedzējtiesa (skat. šo secinājumu 17. punktu), jo lielāka ir varbūtība, ka patērētājs slieksies nelūgt piespiedu izpildes apturēšanu vai arī nebūs spējīgs to lūgt.

59. Šādos apstākļos, ņemot vērā Tiesas judikatūru, kā norādīts šo secinājumu 45. un 46. punktā, manuprāt, visticamāk, šī piespiedu izpildes procedūra tiks noslēgta pirms tiesas nolēmuma pieņemšanas atsevišķā tiesvedībā, tādējādi attiecīgie patērētāji saņems aizsardzību vienīgi *a posteriori*, kas ir nepilnīga un nepietiekama un tādējādi nav ne pienācīgs, ne efektīvs līdzeklis, kas novērstu negodīgu noteikumu ilgstošu izmantošanu saskaņā ar Direktīvas 93/13 7. panta 1. punktu. Tāpēc es piekrītu Komisijas viedoklim, ka pastāv reāls risks, ka tikai ar atsevišķas tiesvedības līdzekļiem vien nolēmums, ko pieņems tiesa, spriežot par līguma noteikumu negodīgo raksturu, būs novēlots un neefektīvs.

60. Turklāt, kā norādījusi Rumānijas valdība, Tiesa 2019. gada 6. novembra rīkojumā *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti* un *Secapital*[26] patiešām nebija izskatījusi iespēju apturēt piespiedu izpildi, kā minēts šo secinājumu 46. punktā. Tomēr tas, manuprāt, nepadara par spēkā neesošu faktu, ka saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu šajā lietā, kas tajā minētajā rīkojumā nebija strīda priekšmets, valsts tiesa saistībā ar piespiedu izpildes procedūru nepārbauda, vai līgums, kas ir izpildu dokuments, nesatur negodīgus noteikumus, bet drīzāk valsts tiesa par to var lemt, ja vispār to dara, tikai vēlāk atsevišķā tiesvedībā, ko sāk patērētājs, un tādējādi būtu uzskatāms, ka tas ir acīmredzami nepietiekami, lai nodrošinātu patērētāju aizsardzības efektivitāti, kā to paredz Direktīva 93/13.

61. Tādējādi būtu uzskatāms, ka šeit aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ir pretrunā efektivitātes principam, jo ar to tiek panākts, ka ir neiespējami vai pārmērīgi sarežģīti nodrošināt patērētāju aizsardzību, kas noteikta ar Direktīvu 93/13.

62. Tāpēc secinu, ka Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam, skatot tos saistībā ar efektivitātes principu, ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais.

[26] C-75/19, nav publicēts, EU:C:2019:950.

VI. Secinājumi

63. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti* (Bukarestes 2. apgabala pirmās instances tiesa, Rumānija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts, ņemot vērā efektivitātes principu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiesai iebildumu pret piespiedu izpildi kontekstā nav iespējas pēc savas ierosmes vai pēc patērētāja lūguma izvērtēt, vai līzinga līgumā, kas ir izpildu dokuments, ir ietverti negodīgi noteikumi, tā iemesla dēļ, ka patērētājs var sākt atsevišķu tiesvedību, kurā var izvērtēt līgumu, lai noteiktu, vai tajā ir iekļauti negodīgi līguma noteikumi šīs direktīvas izpratnē.